

İK MIS MEZELF

LISA GENOVA

Ik mis mezelf

Vertaald uit het Engels door
Mariëtte van Gelder

MISTRAL
uitgevers

Oorspronkelijke titel: *Still Alice*

Oorspronkelijke uitgave: Pocket Books, a division of
Simon&Schuster Inc., New York

Vertaling door: Mariëtte van Gelder

Omslagontwerp: Wil Immink

Omslagillustratie: Getty Images/Julio Lopez Saguar

Auteursfoto: © Christopher Seufert

Typografie en zetwerk: ZetProducties, Amsterdam

Copyright © 2008 Lisa Genova

Copyright © 2009 Nederlandstalige uitgave:

Foreign Media Books bv,

Postbus 3626, 1001 AK Amsterdam

www.stillalice.com

www.mistraluitgevers.nl

www.fmbuitgevers.nl

Mistral uitgevers is een imprint van Foreign Media Books bv,
onderdeel van Foreign Media Group.

ISBN 978 90 499 5106 1

NUR 302

Deze roman is fictie. Namen, personages en gebeurtenissen zijn ofwel het product van de verbeelding van de auteur ofwel fictief gebruikt. Enige gelijkenis met werkelijke gebeurtenissen of bestaande personen berust geheel op toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Zelfs toen, bijna een jaar eerder, waren er al neuronen in haar hoofd, niet ver van haar oren, die werden verstikt tot de dood erop volgde, zo stilletjes dat zij het niet kon horen. Er werd wel gezegd dat alles zo bedrieglijk verkeerd ging dat de neuronen zelf dingen in gang zetten die tot hun eigen vernietiging leidden. Of het nu moleculaire moord was of cellulaire zelfmoord, de neuronen konden haar niet waarschuwen voordat ze afstierven.

september 2003

Alice zat aan het bureau in haar slaapkamer. Ze werd afgeleid door de geluiden van John, die door de kamers beneden stormde. Ze moest voor haar vlucht de collegiale toetsing afmaken van een artikel voor het *Journal of Cognitive Psychology* en ze had net drie keer dezelfde zin gelezen zonder er iets van te begrijpen. De wekker, die naar haar idee tien minuten voorliep, gaf aan dat het halfacht was. Het vermoedelijke tijdstip en het toenemende lawaai wezen erop dat John weg wilde, maar iets was vergeten en het niet kon vinden. Ze tikte met de rode pen tegen haar onderlip, keek naar de digitale cijfers van de wekker en wachtte op wat ze wist dat er zou komen.

‘Ali?’

Ze legde de pen op het bureau en zuchtte. Beneden aangekomen zag ze hem op zijn knieën in de woonkamer zitten, wroetend onder de kussens van de bank.

‘Je sleutels?’ vroeg ze.

‘Mijn bril. Geen preek alsjeblieft, ik ben al te laat.’

Ze volgde zijn panische blik naar de schoorsteenmantel,

waarop de antieke Waltham-pendule, die werd geprezen om zijn precisie, acht uur aangaf. Hij zou er niet op moeten vertrouwen. Alice was zo vaak het slachtoffer geworden van de schijnbaar oprechte wijzerplaten dat ze lang geleden al had geleerd alleen haar horloge te geloven. En ja hoor, ze maakte een sprong terug in de tijd toen ze de keuken binnenkwam, waar de magnetron met klem beweerde dat het pas acht voor zeven was.

Ze keek naar het gladde, opgeruimde granieten aanrecht en daar lag hij, naast de met paddenstoelen gedecoreerde kom die uitpuilde van de ongeopende post. Niet ergens onder, niet ergens achter, op geen enkele wijze aan het oog onttrokken. Hoe kon iemand die zo slim was, een wetenschappelijk onderzoeker, niet zien wat er vlak voor zijn neus lag?

Veel van haar eigen spulletjes hadden natuurlijk ook de gewoonte aangenomen zich op geniepige plekjes te verstoppen, maar dat vertelde ze hem niet, en ze vroeg hem niet mee te zoeken. Pas nog had ze een hele ochtend verwoed naar de oplader van haar BlackBerry gezocht, eerst thuis en toen op haar werk, maar ze had John in zalige onwetendheid gelaten. Ze stond voor een raadsel en uiteindelijk had ze zich gewonnen gegeven, was naar de winkel gegaan en had een nieuwe gekocht. 's Avonds had ze hem teruggevonden, aangesloten op het stopcontact bij haar bed, waar ze had moeten kijken. Waarschijnlijk kon ze het zowel in zijn als in haar geval toeschrijven aan de vele dingen die ze tegelijk moesten doen doordat ze het veel te druk hadden. En ze werden een dagje ouder.

Hij keek vanuit de deuropening naar de bril in haar hand, maar niet naar haar.

'Probeer de volgende keer dat je iets zoekt te doen alsof je een vrouw bent,' zei Alice met een glimlach.

'Ik zal een van je rokken aantrekken. Ali, alsjeblieft, ik ben echt veel te laat.'

‘Volgens de magnetron heb je nog zeeën van tijd,’ zei ze. Ze reikte hem de bril aan.

‘Dank je.’

Hij pakte de bril aan alsof het een estafettestokje was en liep naar de voordeur.

Ze liep achter hem aan de gang in. ‘Ben je thuis als ik zaterdag terugkom?’ vroeg ze aan zijn rug.

‘Weet ik niet, het wordt een lange dag in het lab zaterdag.’

Hij pakte zijn koffertje, telefoon en sleutels van de haltafel.

‘Goede reis, geef Lydia een knuffel van me en probeer geen ruzie met haar te maken,’ zei hij.

Ze ving hun spiegelbeeld op in de gangspiegel: een gedingeerd ogende, lange man met peper-en-zoutkleurig haar en een bril, en een tengere vrouw met krullen en over elkaar geslagen armen, allebei op het punt zich in dezelfde, bodemloze ruzieput te storten. Ze klemde haar kiezen op elkaar en slikte om niet te springen.

‘We hebben elkaar een tijd niet gezien, wil je proberen op tijd thuis te zijn, alsjeblieft?’ vroeg ze.

‘Ik weet het, ik zal mijn best doen.’

Hij gaf haar een kus en hoewel hij dringend weg moest, rekte hij de kus een bijna onmerkbaar moment. Als ze hem niet beter kende, had ze zijn kus kunnen romantiseren. Ze had hoopvol kunnen denken dat die kus zei: *Ik hou van je, ik zal je missen*, maar toen ze hem in zijn eentje de straat uit zag hollen, was ze er vrij zeker van dat hij had bedoeld: *Ik hou van je, maar krijg alsjeblieft niet de pest in als ik er zaterdag niet ben*.

Vroeger liepen ze ’s ochtends altijd samen naar Harvard Yard. Van de vele dingen die ze leuk vond aan het vlak bij huis en aan dezelfde universiteit werken, was die gezamenlijke wandeling haar het dierbaarst. Ze maakten altijd een tussenstop bij Jerri’s – een zwarte koffie voor hem, thee met citroen voor haar, ijskoud of gloeiend heet, afhankelijk van

het seizoen – en liepen dan door naar Harvard Square, prattend over hun onderzoek en colleges, kwesties die binnen hun respectievelijke instituut speelden, hun kinderen of hun plannen voor die avond. Toen ze pas getrouwd waren, hadden ze zelfs hand in hand gelopen. Ze koesterde de ongedwongen intimiteit van die ochtendwandelingen met hem, voordat de dagelijkse verplichtingen van hun werk en ambities hen beiden gestrest en uitgeput hadden gemaakt.

Ze liepen nu echter al een tijdje ieder afzonderlijk naar Harvard. Alice had de hele zomer uit haar koffer geleefd: ze had deelgenomen aan psychologiecongressen in Rome, New Orleans en Miami en ze had in een promotiecommissie van Princeton gezeten. In het voorjaar hadden Johns celkweekjes elke ochtend op een heidens uur een soort spoeling moeten ondergaan, maar hij vertrouwde er niet op dat een van zijn studenten consequent zou komen opdagen, dus had hij het zelf gedaan. Ze herinnerde zich niet meer wat de redenen daarvoor waren geweest, maar ze wist wel dat ze altijd redelijk en van tijdelijke aard hadden geleden.

Ze keerde terug naar het artikel op haar bureau, nog steeds afgeleid, nu door frustratie om de ruzie die ze niet met John had gemaakt over Lydia, hun jongste dochter. Was het nou echt zoveel gevraagd om eens één keer haar kant te kiezen? Ze nam de rest van het artikel vluchtig door, niet volgens haar gebruikelijke standaard van uitmuntendheid, maar het moest maar, gezien haar verstrooide toestand en het tijdgebrek. Toen ze klaar was met haar opmerkingen en aanbevelingen stopte ze het artikel in een envelop en maakte hem dicht in het schuldige besef dat ze een fout in de opzet of interpretatie van het onderzoek over het hoofd zou kunnen hebben gezien, en ze vervloekte John omdat hij de integriteit van haar werk in gevaar had gebracht.

Ze pakte haar koffer, die nog niet eens leeg was na de laatste reis, opnieuw in. Ze was blij dat ze de komende maanden

minder vaak hoefde te reizen. Er stond maar een handjevol gastcolleges in haar agenda voor het najaarssemester en ze had het zo geregeld dat ze de meeste op vrijdag gaf, wanneer ze geen lessen had. Zoals morgen. Morgen zou ze als eerste gastspreker de serie lezingen van het instituut Cognitieve Psychologie van Stanford inluiden. En daarna zou ze Lydia zien. Ze zou proberen geen ruzie met haar te maken, maar ze kon niets beloven.

Alice vond Cordura Hall van Stanford op de hoek van Campus Drive West en Panama Drive zonder moeite. De betonnen, witgepleisterde buitenkant, het terracottakleurige dak en de weelderige tuin deden iemand van de Oostkust zoals zij eerder aan een Caribisch vakantieparadijs denken dan aan een academisch gebouw. Ze was er vrij vroeg, maar waagde zich toch maar binnen met het idee dat ze de extra tijd kon gebruiken om in de lege zaal haar lezing nog eens door te nemen.

Tot haar grote verbazing zat het al bomvol. Een geestdriftige drom mensen rond een buffettafel dook agressief op het eten af, als meeuwen op een stadsstrand. Voordat ze ongezien naar binnen kon glippen, kreeg ze Josh in het oog, een voormalig studiegenoot van Harvard en gerenommeerd ego-maan, die haar de pas afsneed en zijn benen stevig en iets te wijd neerzette, alsof hij op haar wilde duiken.

‘Is dat allemaal voor mij?’ vroeg Alice met een speelse glimlach.

‘Hoezo? Zo eten we elke dag. Het is voor een van onze ontwikkelingspsychologen die gisteren zijn aanstelling heeft gekregen. En, hoe is het op Harvard?’

‘Goed.’

‘Ik vind het ongelooflijk dat je daar nog steeds zit, na al die jaren. Als het je ooit gaat vervelen, moet je je eens afvragen of je niet beter hier kunt komen.’